

HOST

HANS

ROSEN

FELDT

Léto vlků

OD TVŮRCE
TELEVIZNÍCH
SERIÁLŮ MOST
A MARCELLA

HANS

ROSEMAN

FELDT

Léto vlků

Přeložila Karolína Kloučková
BRNO 2021

Vargasommar

Copyright © Hans Rosenfeldt 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Karolína Kloučková, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0877-8 (PDF)

ISBN 978-80-275-0878-5 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0879-2 (MobiPocket)

Ležela na boku obklopená větvičkami a rašeliníkem.

Okolo hlavy jí bzučeli komáři, ztěžka dýchala, do ztráty vědomí už jen pár nádechů. Oko obrácené k obloze, k jemným mrakům s okraji zářícími růžovou a oranžovou barvou.

Bylo právě teplé období. Kdy se nestmívá.

Pach zánětu cítila už několik dnů, ten jí však nezabije. A nebude to ani hlad. Nasytila se. Poprvé po dlouhé době.

Rána se nechce zhojit, i když se jí snaží udržovat čistou. Od nohy vzhůru se šíří bolest a horkost. Smečka se přizpůsobila, postupovala jejím tempem. Na chvíli. Tři z jejích mláďat se přidala k ostatním, ale to nejmenší zůstalo s ní. Odsouzené ke zkáze.

Ona už lovit nedokázala a ono se to nestačilo naučit.

Nemohla pomýšlet ani na losí mláďata, která bývala ve světlem období snadnou kořistí. I ty nejmenší kusy jí dokázaly uniknout. Na bobule, které mohly utišit nejhorší hlad, bylo ještě brzy. Včera našli trochu masa, zčásti ukrytého a zavánějícího tak, že jí instinkt radil utéct, ale mohli díky němu pokračovat dál. K útesům na kraji lesa, kde našli masa víc. Mnohem víc. Velké kusy, které ani nedokázali sníst.

Pak se svým mládětem pomalu kulhala dál, až se zastavilo, začalo výt, potácet se do strany a nakonec už nezvládlo vstát.

Zůstala u něho, dokud si nebyla jistá, že je mrtvé, a pak pokračovala. Už ne dlouho. Třásla se v křečích a nemohla dál. Upadla do rašeliníku a zůstala ležet na boku.

V teple. Ve světle. Ve věčném světle.

VŠECHNO ŠLO PODLE PLÁNU.

Tedy podle toho původního.

Být na místě jako první, zaparkovat džíp a černý mercedes vedle sebe na blátivé mýtině uprostřed lesa, kterou těžařské vozy a dřevorubecké stroje využívají k nakládání a otáčení. Chladiči směrem k úzké cestě, po níž přijeli. Stočit okýnka, noční zpěv ptáků v jinak dokonalém tichu. A pak zvuk motoru oznamující příjezd Finů.

Objevilo se Volvo XC90, rovněž černé. Vadim sledoval, jak Artom a Michail vzali zbraně a vystoupili z mercedesu. On a Ljuba zároveň vysedli z džípu. Ljuba se mu líbila a věděl, že i on se líbí jí. Několikrát už se sešli, byli spolu na pivu, a když si mohla vybrat, s kým pojede, rozhodla se pro něho. Na okamžik zvažoval, že jí řekne, aby počkala v autě, v bezpečí, protože má pocit, že by se to mohlo zvrtnout. Ale kdyby to udělal, co potom?

Společně zmizet? A žít šťastně až do smrti?

Nevyšlo by to. Jakmile by pochopila, jak to bylo, proti Zagornému by nikdy nešla. Zas tak moc se jí nelíbí, to věděl jistě. A tak neřekl nic.

Volvo zastavilo několik metrů před nimi a čtyři Finové vystoupili. Všichni ozbrojení. Podezíravě se rozhlíželi a postavili se jeden vedle druhého.

Ticho.

Klid před bouří.

Vůdce, vysoký muž s oholenou hlavou a s tribal tetováním okolo oka, kývl na nejmenšího a nejhubenějšího ze svých

lidí a ten zasunul pistoli do pouzdra, obešel volvo a otevřel zavazadlový prostor. Vadim couvl o několik kroků ke kufru džípu.

Potud to byl jejich společný plán.

A pak ten jeho.

Kulka ze zbraně s tlumičem prošla vysokému Finovi stojícímu nejbližší k autu pod okem. Náhlý výbuch lebeční kosti, krve a mozku, když projektil o vteřinu později vyšel týlem ven, přiměl ostatní jednat instinktivně.

Začali střílet v podstatě všichni naráz.

Všichni kromě Vadima, který se vrhl do bezpečí za džípem.

Muž s tetováním v obličeji zavřeštl a okamžitě vypálil čtyři nebo pět smrtících kulek Michailovi do hrudi. Jeho samého zasáhly dvě, potácivě ustoupil, ale udržel rovnováhu a namířil na Arťoma, který se příliš pozdě pokusil skočit do úkrytu za mercedesem. Několik kulek ho zasáhlo do boku a nohy. S bolestivým kvílením dopadl na suchý štěrk. Krvácející tetovaný muž kolem sebe páčil a s řevem se pohyboval směrem k volvu, odhodlaný uniknout odtud živý. O vteřinu později s chrčením klesl na kolena, upustil zbraň a přitiskl si obě ruce na to, co zbylo z jeho krku.

Odkudsi se ozývala další střelba a křik.

Arťom se vytáhl do sedu a nemotorně se pokoušel zastavit krev tryskající z rány na jeho stehně v témže rytmu, jakým tlouklo jeho vyděšené srdce. Pak se rozlehlo ještě několik výstřelů a on znehybněl, jeho pohled už nebyl zoufalý, ale prázdný, a než se se svěšenou hlavou svalil dopředu, jeho rty se ještě pokusily vyslovit několik neslyšných slov.

Třetí z Finů se ukryl v mělkém příkopu, odkud měl volný výhled pod zaparkovaná auta a odkud také salvou ze své automatické pušky zasáhl Arťoma do beder. Vadim si uvědomil, že i on musí být dobře vidět, a oběhl džíp, aby se ukryl za jedním z velkých kol. Když se schoval vedle vozu, spatřil čtvrtého z Finů, ležel na zemi mrtvý.

Ljubu neviděl.

Z příkopu na kraji lesa se ozvala salva a kulky zvonily o kov na zadní straně kola, zarývaly se do pneumatiky. Jedna prošla skrz a zasáhla ho do boku těsně nad zadkem. Bolest v těle jako bílé zablýsknutí. Zatnul zuby, aby potlačil výkřik, opřel se čelem o pokrčená kolena a schoulil se do klubíčka. Když pomaličku vydechl, uvědomil si, že palba ustala.

Bylo ticho. Naprosté ticho.

Žádný pohyb, žádné hlasy, nikdo nevěštl bolestí ani zradou, neozýval se ptačí zpěv, nic. Jako by i celá mýtina tajila dech.

Opatrně vyhlédl zpoza džípu.

Stále ticho. Stále klid.

Pomalou, pomaličku vystrkoval hlavu, aby měl lepší výhled. Slunce za vrcholky stromů, nad horizontem, scénu před jeho očima ozařovalo měkké světlo, jaké skýtá jediné půlnoční slunce.

Zvolna se postavil, kulka ulpěla ve svalu a tkáni, ale zřejmě nepoškodila žádný důležitý orgán. Přiložil si ruku na ránu. Krev, ale ne tolik, aby nestačilo ji obvázat.

„Ljubo?“

Seděla opřená o zadní nárazník volva, dech mělký, trhavý, šedé tričko pod bundou prosáklé krví, pistoli stále v pravé ruce. Vadim zkontroloval její rány. Krev vytékala volně, nedošlo k poranění tepen. Žádné bublinky, takže nebyly zasaženy ani plíce. Nejspíš by mohla přežít.

„Kdo to střílel?“ zeptala se mezi nádechy a v krvavé ruce sevřela jeho bundu. „Kdo sakra začal střílet?“

„Je s námi.“

„Cože? Jak s námi? Kdo je to?“

„Pojď.“

Opatrně od ní vzal pistoli, zasunul si ji do kapsy a vstal. Sehnul se a pomohl Ljubě na nohy. Křivila tvář bolestí a námahou, ale postavila se. Držel ji okolo pasu, ona ho paží

objala okolo ramen a nechala se vést na prostranství mezi auty. Když došli na dohled od místa, kde padl potetovaný Fin, opatrně se vyvlékl zpod její paže, přestal ji podpírat a ustoupil dvěma dlouhými kroky stranou.

„Promiň...“

Ljuba nejprve vypadala nechápavě, ale pak jí došlo, co udělal, kam ji odvedl. V téže chvíli ji kulka ze zbraně s tlumičem zasáhla do spánku a ona se svalila na zem.

Vadim si přiložil ruku na ránu v bedrech a zhluboka vydechl.

Přece jenom šlo všechno podle plánu.

MĚSTO SE PROBOUZÍ.

Tak jako se probouzí vždycky. Jako se vždycky probouzelo.

Fredrikshamnský mír z roku 1809. Jediným podpisem přišlo Švédsko o třetinu svého území a čtvrtinu obyvatelstva. Ruská říše získala Finsko a tím také Tornio, do té doby největší obchodní centrum v celé oblasti. Nová hranice procházela středem řeky Torne a Švédsko tu najednou nemělo žádné město. Město je třeba, na tom se všichni shodli, ale kde by mělo stát? Návrhů bylo spousta, diskutovalo se dlouho. Zatímco se snažili dohodnout, trpělivě čekala, vyrostla z malé vesničky o několika dvorech v obchodní městečko, až byla nakonec povýšena na město. 1842, rok jejího zrození.

Haparanda z finského *Haaparanta*, což znamená osikové pobřeží.

Následovaly skvělé roky, rostla jako z vody. Ze všeho nejlépe se jí dařilo, když to ostatní měli těžké. Být neutrálním městem na hranici, když je svět ve válce, má své výhody. Opakovaně byla jediným přístavem otevřeným Rusku. Ucho jehly mezi Východem a Západem.

Zboží, dopisy, lidé.

Legální, nelegální, živá, cenná, nebezpečná.

Využíval ji celý svět, ať už šlo o cokoli. Pučela. Vzkvétala.

Dnes je o něco unavenější. Rozhodně klidnější. Pomalu se smrskává. Ne že by se to stalo naráz, ale každý rok je víc těch, kteří zemřou nebo odejdou, než těch, kteří se narodí či přistěhují.

Zná své obyvatele. Sdílí jejich životy, vidí a ví. Pamatuje si je a věří jim. Všechny je potřebuje. Je to město, existuje, jen dokud tu lidé chtějí žít. Jako bůh, který zaniká ve stejné vteřině, kdy v něho přestane věřit i ten poslední člověk.

A tak vítá všechny nové a truchlí po těch, kteří ji opouštějí. Tiše a trpělivě vyčkává na břehu věčně proudící řeky.

PARKOVACÍCH MÍST NA VÝBĚR bylo dost, a tak se Hanna rozhodla pro jedno z volných nejbližší k obchodu se sportovními potřebami Stadium. Vystoupila, a zatímco si zastrkovala košili do kalhot uniformy, rozhlížela se. Když vyjížděla od policejní budovy, přišel na ni nával horka, a i když to trvalo jenom asi minutu, cítila, že jí obličej ještě stále plane a po zádech stéká pot.

A počasí právě moc nepomáhalo.

Už třináctý den v řadě žhnoucí slunce a teploty přes dvacet stupňů, na červen velmi neobvyklé. Díky tomu bylo u nákupního centra u dálnice E4 klidněji. Asi desítka obchodů tu stála v naději, že přitažlivost Ikey přihraje nějaké zákazníky i jim. Dneska to takhle chodí, pomyslela si Hanna, ze zvyku se ohlédla po autě a několika kroky došla ke vstupním dveřím obchodu.

Uvnitř bylo o něco chladněji. Několik zákazníků procházelo mezi kulatými kovovými stojany, nad nimiž nápisy hlásaly zlevnění zboží o čtyřicet až sedmdesát procent. Hanna zvednutím ruky pozdravila ženu u pokladny. Neznaly se, ale věděla, kdo to je. Tarja Burellová, manželka Harald, mladšího bratra Carin z recepce. Žena pozdrav opětovala a zároveň kývla na někoho v obchodě. Hanna hned viděla, komu kývnutí patřilo.

Mladý muž, i jeho si pamatovala. Jonathan zvaný Jonte. Jeho příjmení si nemohla hned vybavit, což znamenalo, že nepatří mezi časté návštěvníky u nich v cele. Pokračovala mezi komínky krabic podél stěny, kterou zdobily obrázky bot

skrývajících se uvnitř. Mladý muž udělal několik nejistých kroků směrem k páru třicátníků, kteří se usilovně snažili se mu vyhnout, ale zároveň mu nechtěli dopřát to potěšení, aby se nechali úplně odehnat, takže se jednoduše pokoušeli předstírat, že neexistuje.

„Můžu s vámi chvíli mluvit?“

Jonte se k Hanně otočil. Pokud by podle voskově bledého obličejů a trhavých pohybů nepoznala, že má tu čest s člověkem se silnými abstinenčními příznaky, pak jeho rozšířené zorničky pochybnostem už žádný prostor nenechávaly. Nejspíš heroin. Nebo subutex. Přístup k němu a tím i jeho zneužívání za poslední roky značně vzrostly.

„Cože?“ vypravil ze sebe mladík dotčeně.

„Jen si chci s vámi promluvit, pojdte se mnou ven.“

„Nic jsem neudělal.“

„Rozhodně to můžeme probrat. Venku.“

Položila mu ruku zlehka na rameno a on ucukl tak prudce, že málem ztratil rovnováhu a musel o krok ustoupit, aby neupadl.

„Dejte mi pokoj. Jen prosím o peníze,“ pokračoval a dál trochu pocukával ramenem. „Žebrám. To není... není to nezákonný.“

„Fajn, ale když nic nedostanete, co děláte pak?“

„Co jako? Co bych jako měl dělat?“

Hanna sledovala, kolik úsilí ho stojí soustředit těkající pohled v nechápavém výrazu.

„Vyhrožujete lidem, že je zbijete.“

„Jo ták, ale to... neudělal jsem to...“

„Ne, ale nemůžete chodit po městě a vyhrožovat lidem. Tak už pojdte.“

Znovu mu zlehka položila ruku na rameno a dočkala se stejné reakce jako předtím, prudký pohyb dozadu, který jako by zbytek těla dokonale zaskočil.

„Dejte ode mě ty tlustý prsty pryč.“

„Jistě,“ odpověděla Hanna a pustila jeho rameno. „Půjďte se mnou ven?“

„Jo, ale nesahejte na mě.“

Hanna o krok ustoupila a pokynula mu paží, aby šel před ní. Muž se na nejistých nohou vydal k východu. Když procházeli okolo krabice se značkovými trenkami, natáhl ruku, sebral několik balíčků a nemotorně se snažil skrýt je pod tenkou bundou.

„To myslíte vážně?“ zeptala se Hanna unaveně. „Myslíte si snad, že na mě venku čeká vodící pes?“

„Co?“ opáčil Jonte nechápavě. Hanna k němu s povzdechem přistoupila, vzala prádlo a vhodila ho zpátky do bedny. Štouchancem do zad dala mladíkovi najevo, že už to stačí. Ten zřejmě pochopil a bez dalších protestů došel k východu.

Když vyšli na ostré slunce, zastavil se a zaclonil si citlivé oči rukou. Hanna ho dalším postrčením nasměrovala k policejnímu vozu. V půli cesty se zastavil, položil si ruku na břicho a předklonil se. Na čele mu vyrazily velké kapky potu.

„Je mi blbě.“

„Protože do sebe láduješ to svinstvo.“

Jonte neodpověděl, ale Hanně se zdálo, že lehce přikývl.

Usadila ho na zadní sedačku a vyjeli. Sklouzla pohledem ke svým rukám na volantu. Snubní prsten byl teď opravdu o něco těsnější, než když si ho na prsteníček navlékla poprvé, a do svých svatebních šatů by se za žádnou cenu nenasoukala, proč by to taky dělala, ale prsty rozhodně tlusté nemá. Není tlustá. Břicho se jí v posledních letech trochu zakulatilo, ale před několika týdny našla na internetu kalkulačku, která po zadání výšky a váhy vypočítá index BMI. A jí vyšlo 27. Uvažovala, jestli má muži na zadním sedadle sdělit vtipnou skutečnost, že její BMI je nejspíš stejně vysoké jako jeho IQ. Pohledem do zadního zrcátka se ujistila, že by mluvila zbytečně, její pasažér seděl s hlavou svěšenou na prsou, jako kdyby usnul.

Jeli dál mlčky. Brzy byli na druhé straně E4, na cestě do víceméně pustého centra města. Zákazníci velkého obchodního domu s nábytkem jen málokdy zamířili do původního centra, jež se rozkládalo na druhé straně evropské silnice, která v jistém ohledu představovala stejnou hraniční čáru jako hranice mezi Švédskem a Finskem vedoucí o několik set metrů dál.

Odbočila doleva u červeného dvoupodlažního domu, kde sídlí redakce místních novin, které teď vycházejí jenom dvakrát v týdnu, a dojela před celkem anonymní podlouhlou budovu ze žlutých cihel, o niž se policie dělí mimo jiné s daňovým úřadem a Státní sociální pojišťovnou.

V garáži zaparkovala na jednom ze dvou volných míst, vystoupila, naklonila se k zadní sedačce a zatřásla s pospávajícím mužem. S jistou námahou se vysoukal z auta ven, a aniž mu ukázala cestu, vydal se ke dveřím do cely. Náhle se zastavil, opřel se jednou rukou o kapotu auta a zasténal. Hanna ho dostihla právě v okamžiku, kdy k ní obrátil prázdný pohled. Jeho zvrátky ji bez sebemenšího varování zasáhly těsně pod bradou, stékaly jí po košili, skrz látku cítila jejich teplo. Okamžitě ji udeřil do nosu jejich zápach.

„Ale do prdele!“

Stačila ukročit stranou, takže další mohutná dávka přistála vedle ní na podlaze a potřísnila jí jenom boty a dolní část kalhot.

Mladý muž se s hlubokým nádechem a trochu úlevným úsměvem napřimil. Hanna se snažila dýchat mělce a jenom ústy, otevřela dveře do malé místnosti, kde se zadržení zapisují, než skončí v jedné z cel, které byly právě teď prázdné. Na ženu, kterou minulý týden zatkli za držení drog, byla uvalena vazba a převezli ji do Luleå. O víkendu tu měli jedno řízení pod vlivem drog, dvě pokuty — jedna za odstavené auto a druhá za návěs s propadlou technickou kontrolou —, v neděli ráno asistovali zdravotníkům, kteří sanitkou odváželi opilou

ženu se zlomeným zápěstím, a u krajnice našli poraženého soba. Cely zůstaly neobsazené.

Chodbou se blížil Morgan Berg s hrnkem kávy v ruce. Když uviděl, co se k němu blíží, zastavil se a o krok ucouvl.

„Zapiš ho,“ nařídila mu Hanna a postrčila Jonteho k lavičce připevněné ke zdi naproti malému registračnímu pultu. Nečekala na odpověď ani námitky, otočila se, vytáhla svou čipovou kartu a otevřela dveře za sebou. Krátká chodbička. Modrá plechová skříň podél jedné stěny, několik židlí, u stropu kabely a trubky. Pro neznalého návštěvníka na první pohled podzemní chodba, ale ve skutečnosti pánská šatna, kterou bylo nutné projít, aby se člověk dostal do té dámské.

Hanna došla ke své skřínce a začala se svlékat. Nevěděla, jestli je to jenom tím zápachem, nebo jestli jí opravdu trochu zvratků vniklo do úst. Bojovala proti vlastní nevolnosti. Vždycky s tím měla potíže — i když byly děti malé a zvracely, vždycky se o ně musel postarat Thomas. Znechuceně si rozezpula košili a odhodila ji na podlahu. Předklonila se a stáhla si boty a ponožky. Když zazvonil telefon, měla na sobě podprsenku a kalhoty. Nehodlala to vzít, ale přece jenom se na displej podívala.

Uppsala.

Kde studuje Gabriel.

Sice ne jeho číslo, ale mohl to být nějaký kamarád, třeba ztratil mobil, mohlo se mu něco stát. Přijala hovor stručným „Ano, Hanna.“

„Ehm, ano, haló, je to Hanna... Westerová?“ ozval se hlas na druhém konci, který její příjmení nejprve kdesi vyhledal.

„Ano, kdo je to?“

„Promiňte, jmenuju se Benny Svensén a volám z SVÚ.“ Odmělčel se, jako by chvíli uvažoval, jestli má vysvětlit, co SVÚ znamená, ale patrně se rozhodl, že to není nutné. „Chci s vámi mluvit o těch vlčích, je pravda, že tu věc máte na starosti?“

To měla.

Byla vyšetřovatelkou v záležitosti, která se týkala porušení zákona o myslivosti a lovu. Šlo o vlky. Ve středu zavolal rozčilený německý turista a lánanou angličtinou ohlásil, že našel mrtvého vlka. Nakonec z něho dostali údaje o místě. Když tam dorazili, ukázalo se, že se nejedná jen o jednoho vlka, ale hned o dva. Vlčici a jedno mládě. Žádná viditelná poranění, ale že by oba zahynuli přirozeným způsobem necelý kilometr od sebe, se zdálo nepravděpodobné. Každopádně postupovali podle protokolu a poslali těla do Státního veterinárního ústavu, odkud jí teď volá Benny Svensén.

„Patrně ano,“ potvrdila Hanna a potlačila nutkání odplivnout si. „Jestli se tedy jedná o tu vlčici a mládě nalezené ve středu za Kattilasaari.“

„Ano, to je ono, právě teď tu žádné jiné vlky nemáme.“

„To já přece nemůžu vědět.“

„Ne, to nemůžete, ale...“

„Nechme to být. Co chcete?“ Zalitovala, že hovor přijala, nepřála si nic jiného, než se co nejrychleji zbavit zbytku obléčení a osprchovat se. Navíc měla za to, že stejně ví, co ten muž chce. Vlci byli otráveni. Porušení zákona o myslivosti, které bude nejspíš odloženo, jakmile se dostane ke státnímu zástupci v Luleå. Nízká priorita, nedostatečné zdroje, malá pravděpodobnost vyřešení. Vlci se v okolí vyskytují jenom zřídka, pokud ví, nemají tu žádný stálý revír, ale stávalo se, že přišli z jiných částí Švédska, z Ruska, Finska nebo Norska. A když je někdo spatří, obvykle netrvá dlouho, než „zmizí“.

„Příčinou smrti byla otrava,“ pokračoval skutečně Benny a ona viděla před očima, jak předčítá z pitevního protokolu.

„Dobře, tak teď to vím,“ řekla a zároveň si rozepnula poklopec a začala se soukat ven z kalhot. „Mám teď trochu naspěch, tak kdybyste mi ten protokol jen poslal, díky.“ Nemohl přeslechnout, jak moc ráda by už hovor ukončila. Myslela si Hanna. Ale Benny Svensén její signály zřejmě vůbec nezaznamenal.

„Je tu ještě něco.“

„Co?“ zasyčela, nedokázala už svou netrpělivost potlačit. Když uslyšela jeho odpověď, zarazila se, na okamžik zapomněla, že stojí v šatně téměř nahá a pozvracená, nebyla si jistá, jestli slyšela dobře.

Určitě ne.

„SEŽRALA ČLOVĚKA?“ zopakoval Gordon Backman Niska a vytřeštil na Hannu oči. Z tónu jeho hlasu se dalo vyčíst, že nechce věřit, že je to pravda, a zároveň už zvažuje důsledky, pokud to pravda je.

„Podle SVÚ sežrali lidské maso oba,“ přikývla Hanna.

Gordon ztěžka vzdychl, mrštně se zvedl ze své dokonale ergonomické židle, došel k oknu směřujícímu na ulici Strandvägen a pohlédl na protější parkoviště. V šestatřiceti byl nejmladším komisařem, jakého kdy v Haparandě měli, a světlemodrá košile přiléhavého střihu svědčila o tom, že je nejspíš i tím nejsvalnatějším. Pro toho, kdo by potřeboval další důkazy, visely nad nízkou knihovnou za jeho psacím stolem diplomy ze tří klání o železného muže a čtyři za Švédský klasický okruh. Hanna s Morganem mlčky stáli a čekali, až si Gordon pod horní ret vloží porci orálního tabáku.

Když měla Hanna jazyk v jeho ústech, občas chuť tabáku cítila. Nelíbilo se jí to.

„Usmrtili a sežrali člověka,“ pokračoval Gordon. V jeho konstatování se ozývala únava, jako by mu postupně docházelo, co je čeká.

Pozornost. Novinové titulky.

Šelmy obecně, a vlci obzvlášť, švédskou společnost štěpily. Diskuse se každým rokem přirostovala a byla čím dál nenávislnější. Hrozby, pronásledování a vzájemné veřejné obviňování na internetu byly na denním pořádku. A mezi tím poškozování majetku a násilí. Pro odpůrce vlků by to byla výhra, kdyby mohli zabít lovecké psy a útoky na lidi

v horských oblastech Kazachstánu svěst na vlka, který skutečně ve Švédsku zabil člověka. Ale jestli začnou být víc slyšet, zesílí i protistrana, polarita se ještě vyostří, rozšíří se na všechno, co se týká lovu. A v policejním okrsku Gordona Backmana Nisky se lovu věnovala spousta lidí.

„Rozhodně části někoho sežrali,“ odpověděla Hanna. „Nevíme, jestli ho zabili.“

„Jak jinak by k tomu asi došlo?“ podivil se Gordon a otočil se k nim.

„Někdo třeba venku umřel z jiného důvodu,“ odpověděla Hanna a pokrčila rameny. „Nějaký turista nebo rybář mohl dostat infarkt nebo cokoli jiného.“

Bylo to samozřejmě možné, ale sama slyšela, jak pochybně to zní, a Gordon to svým skeptickým pohledem jen potvrdil.

„To nezní moc pravděpodobně, že ne?“

„Že někoho zabili, taky nezní moc pravděpodobně,“ namítl Morgan klidným, hlubokým hlasem. „Navíc kromě té ženy, co umřela na Kolmårdenu, vlci nikoho ve Švédsku nezařádali už dvě stě let.“

Hanna ani Gordon vůbec neuvažovali nad otázkou, jak to Morgan může vědět. Byli zvyklí, že kolega většinou ví v podstatě všechno. Třikrát se zúčastnil televizní vědomostní soutěže *Kdo ví nejlépe* a z pátečního finále si přinesl deset tisíc korun. V roce 2003 se na TV4 přihlásil do *Chcete být milionářem?* a došel až na konec. Vyhrál tři miliony a ještě mu zbyly dvě nápovědy. Všichni v Haparandě o tom věděli, ale nikdo — a už vůbec ne Morgan — o tom nemluvil.

„Máme aspoň trochu štěstí, byl to švédský vlk s čipem,“ řekla Hanna. Gordon ji pohledem požádal, aby informaci rozvedla. „Lidské maso neleželo v žaludcích zvířat déle než jeden a půl dne, říkají z SVÚ, spíš méně. Jestli ho úřad monitoroval, budeme nejspíš moct projít tutéž trasu a najít zbytek těla.“

„Kolik toho vlk za třicet šest hodin ujde?“

„Dvacet až pětáctýřicet kilometrů,“ odpověděl Morgan.

„Byla raněná,“ namítla Hanna. „Tak rychle chodit nemohla.“

„Raněná vlčice s mládětem,“ přikývl Morgan. „To trochu mění situaci. Taková loví jen to, co dokáže chytit. Něco pomalého...“

„Jak detailní jsou údaje z GPS nebo satelitu nebo co k tomu používají?“ vzdychl Gordon. Dobře věděl, co kolega právě naznačil.

„To nevím,“ odpověděl kupodivu Morgan. „Můžu tam zavolat a zjistit to.“

„Udělej to. Najdi toho, kdo zodpovídal za monitorování zrovna tohoto vlka, a postarej se, ať nám pošlou co nejpodrobnější mapu.“

Morgan se zatahal za svůj mohutný plnovous, jako kdyby chtěl ještě něco dodat, ale jen přikývl a odešel z místnosti.

Gordon došel okolo psacího stolu ke stěně, na níž vedle bílé tabule s rozpisem služeb a dovolených visela mapa policejního okrsku. Nebylo nijak překvapivé, že měl Gordon největší kancelář v celé budově. Kdyby Hanna v té své udělala dva kroky od stolu, narazila by do zdi.

„Kde jsme ty vlky našli?“

Hanna přistoupila k mapě, ukázala na místo asi třicet kilometrů severozápadně od Haparandy, na mapě pár centimetrů od Kattilasaari. Gordon se postavil za ni. Blízko, tak blízko, že cítila teplo jeho těla.

„Tebe dneska někdo pozvracel?“

Hanna se otočila a zároveň si k nosu zvedla límeček čisté košile.

„Je to cítit?“

„Ne, jen jsem o tom slyšel.“

„Byl to ten Jonte... nevím jak dál.“

„Lundin.“

„Jo. Lundin.“ Obrátila pozornost zpátky k mapě. „Našli jsme je tady.“

„Třicet šest hodin, řekněme třicet kilometrů za den, to máme kruh o poloměru čtyřicet pět kilometrů.“ Gordon se podíval na měřítko mapy, vzal ze stolu pravítko a tužku, nakreslil kruh a prohlédl si své dílo. „To je pořádný kus lesa. Budeme potřebovat víc lidí.“

„Možná bychom měli počkat, s čím přijde Morgan. Jestli ty jejich čipy nejsou dost přesné, nikdy ho nenajdeme.“

„Víme, že to byl muž?“

Hanna si v duchu rychle přehrála svůj rozhovor s Bennym Svensénem. Řekl jenom „člověk“, o pohlaví nic.

„Ne, promiň, o tom nic neříkali.“

„Nemáme štěstí, že by zrovna někdo zmizel?“

Hanna zavrtěla hlavou. Gordon vzdychl, naposledy pohlédl na mapu, vrátil se ke stolu a posadil se.

„Dobře, počkáme na Morgana a pak rozhodneme, co dál.“

Schůzka byla zjevně u konce. Hanna došla ke dveřím, ale Gordon ji zarazil přesně v okamžiku, kdy se chystala vykročit do chodby.

„Vím, že to víš, ale ať tohle zatím zůstane mezi námi třemi. Dokud nebudeme vědět, o co vlastně běží.“

V Gordonových tmavých očích se zračila vážnost, jakou v nich vídala jen zřídka. Často se smál, byl veselý, aniž tím zlehčoval svou práci nebo ztrácel autoritu. Hanna jen přikývla, vyšla z jeho kanceláře a v chodbě si uvědomila, že dneska je vážně mizerný den.

DESET OSOB.

Gordon se snažil vzpomenout, jestli jich už někdy v zasedací místnosti ve druhém patře bylo tolik. Všichni se rozmís-tili okolo dlouhého stolu ze světlého dřeva, jenom Morgan zůstal stát opřený o stěnu, jež byla po celé délce místnosti od podlahy až ke stropu plná knih. Kvůli hnědým a černým koženým hřbetům ošoupaným letitým používáním to tady spíš než moderní zasedací místnost připomínalo přebudovaný starý archiv. Knihy celému prostoru dominovaly. Knihy a obrovský policejní znak na kratší stěně, obklopený zažloutlými fotografiemi bývalých policejních šéfů, k nimž byli nyní všichni přítomní otočeni zády, zatímco sledovali Gordona před bílým plátnem na opačném konci místnosti. Projektor u stropu hučel a promítal na stěnu mapu s tenkou modrou linkou klikatící se severním Švédskem a ukončenou těsně před Haparandou.

„Na co se to díváme?“ zeptal se Roger Hammar, nejvyšší a nejhubenější kolega v celé policejní budově, který si pro svůj vzhled a hluboko položený hlas vysloužil přezdívku „Lurch“, jejíž význam všem mladším čtyřiceti let beznadějně unikal. Místo aby Gordon rovnou odpověděl, obrátil se ke čtyřem osobám v místnosti, které nepatřily mezi policisty, a krátce kývl.

Jens, mladý energický muž z krajského úřadu v Luleå, jehož Morgan požádal o zaslání mapy, dostal lepší nápad, a sice že ji přiveze osobně a přidá k ní svůj výklad. Morgan mu s klidem opáčil, že na to, jak mapa funguje, určitě při-

jdou i sami, ale Jens trval na svém. Morgan si to vyložil tak, že na krajském úřadě v Luleå se zřejmě nic moc napínavého neděje.

„Minulý týden jste našli dva mrtvé vlky,“ začal Jens a postavil se. Zároveň namířil na mapu laserovým ukazovátkem. Gordon zaslechl, jak si Hanna hlasitě povzdechla. Stála u okna společně s P-O, kolegou o deset let mladším než ona, který však s bílými řídnoucími vlasy a povislou kůží na vyzáblém obličejí vypadal, že brzy půjde do důchodu. Gordon zahlédl, jak Hanna zvedla oči v sloup. Když se malá červená tečka objevila u Kattilasaari, zřejmě myslela na totéž co on. Jak moc těžké je zvednout se, dojít k mapě a ukázat rukou? Laserové ukazovátko je příšerně směšné.

„Jak víte, jedna z vlčic měla vysílačku, takže víme, kde se pohybovala.“ Červená tečka začala sledovat modrou linii. „Byla členem větší smečky, která přišla od jihu, putovala tudy, východně od Storumanu, pak vzhůru mezi Arvidsjarem a Arjeplogem až k Jokkmokku, kde odbočila na jihovýchod a zřejmě by pokračovala dál do Finska, ale tady zahynula.“ Červená tečka se vrátila ke Kattilasaari. „Tady se v 04.33 přestala pohybovat a vy jste chtěli vědět, kde byla o den a půl dřív.“ Přistál maličkým ukazovátkem v bodě přesně na sever od Vitvattnetu. „Tehdy byla tady. Za posledních třicet šest hodin ušla čtyřicet jedna kilometrů.“ Jens zhasl ukazovátko a zase se posadil, zjevně spokojený se svým výstupem. V místnosti se rozhostilo tázavé ticho. Pak se slova opět chopil Roger.

„Dobře, ale proč se na tohle díváme? Proč stopujeme mrtvého vlka?“

Oprávněná otázka, protože Gordon se rozhodl o tom, proč je všechny svolal, zatím nemluvit. Byl přesvědčený, že čím méně lidí bude skutečné okolnosti znát, tím lépe.

Ale teď bylo načase.

Šest policistů a čtyři civilisté.

Gordon zavolał do Kalixu a požádal o posily, ale když mu nemohli žádné poskytnout, přivolal Adriana, svého bratra, o kterém věděl, že umí držet jazyk za zuby, a Morgan požádal o pomoc své sousedy, manžele okolo šedesátky, které dobře znal a mohl se za ně zaručit. A potom tady byl Jens z krajského úřadu. Už když Morgan přišel s tím, že Jens trvá na tom, že za nimi přijede, nabył Gordon dojmu, že je to ten druh člověka, který se snaží dělat zajímavějším, než ve skutečnosti je. A používání toho hloupého ukazovátka jeho názor nijak nezměnilo. Byl si jistý, že Jens vlastní účet na Twitteru, kde se tahle záležitost rozhodně objevit nesmí, a tak Gordon do Jense zabodl ostrý pohled.

„Dokud nebudeme přesně vědět, co se stalo, nesmí se absolutně nic šířit mimo tuhle místnost,“ spustil a sledoval souhlasné přikyvování v celé místnosti. Vážnost v jeho hlase se nedala přeslechnout. „Vlci, které jsme našli, pozřeli části lidského těla.“

„Jaké části?“ opáčil Jens.

Gordon se k němu obrátil a svým výrazem dával jasné najevo, jak ztraceně hloupá otázka to je.

„Záleží na tom?“ řekl jenom a obrátil se k ostatním. „Musíme najít zbytek.“

POSLEDNÍ AUTO POTKALI před deseti minutami. Tempomat udržující stálých osmdesát kilometrů za hodinu. Silnice před nimi jako rovná čára směřující zelení do nikam. Když konečně zmizel sníh, jaro mělo jako obvykle naspěch a rychle se proměnilo v zeleň časného léta. V příkopech okolo silnice všechno kvetlo. Pro Hannu samé anonymní malé barevné tečky. Bílé, fialové a modré. Thomas určitě většinu z nich znal jménem, Gordon možná také. Neptala se. Vyhlížela do řídkého lesa za oknem, aniž sledovala něco konkrétního. Jehličnaté stromy, temné a pochmurné ve srovnání s množstvím rašících jemně zelených listů. Tu a tam mýtina, zvlněné pole nebo louka, za nimiž na horizontu viděla hory. Nedosahovaly nad hranici lesa, takže působily spíš jako měkká zelená vlna valící se krajinou než jako cosi mohutného a tvrdého, co vyčnívá.

Vlnění lesa. Kam oko dohlédne, nic než les.

Pohled z okna byl uklidňující. Bylo snadné představovat si vzdálený zpěv ptáků smísený se šuměním větru ve vrcholcích stromů. Představovat si je a toužit po nich.

Sotva vyjeli z Haparandy, Jens začal mluvit o své práci, jak se na úřad dostal, o tom, jak nudně to nejspíš zní, ale ve skutečnosti že je to nesmírně vzrušující práce. Samozřejmě ne tak vzrušující jako tohle. O tom, jak by zjištění, že nějaký vlk skutečně usmrtil člověka, ovlivnilo budoucí rozhodování o hospodaření s volně žijícími šelmami. O tom, že on sám nikdy žádnou mrtvolu neviděl a že většina lidí v jeho věku je na tom nejspíš podobně.

Hanna poprvé viděla mrtvého člověka ve čtrnácti, ale neřekla nic.

Oba mlčeli.

Zdvořilých otázek a jednoslovných odpovědí nechali ona i Gordon už dávno, poslední čtvrt hodinu k nim ze zadní sedačky doléhal pouze monolog. Jens si toho zřejmě všiml v okamžiku, kdy jim do cíle zbývalo jen pár minut.

„Moje přítelkyně říká, že moc mluvím,“ pronesl skoro omluvně.

„Vaše přítelkyně má pravdu,“ konstatovala Hanna.

Jens na její nepokrytě jízlivou odpověď přikývl a zmlkl. Hanna postřehla, jak po ní Gordon s pobaveným úsměvem zašilhal. Sedět s Jensem v autě bylo trochu utrpení, ale nakonec jim byl užitečnější, než očekávali. Zajistil, aby si mohli stáhnout mapu do svých mobilů, a zařídil, že se napojili na tytéž satelity, které používají při monitorování vlků. Takže jakmile se z vlčí trasy odkloní o víc než pár metrů, ihned se to dozvědí. Hanna ani Gordon nechápali, jak to funguje, ale hlavně že to funguje.

Morgan vzal své sousedy na místo nálezu u Kattilasaari, odkud půjdou po vlčí stopě na severozápad. Lurch, P-O a Ludwig ze stanice vzali Gordonova bratra s sebou na místo, kde zvířata přešla silnici číslo 398 mezi Rutajärvi a Lappträsketem. Tam se rozdělí. Dva z nich půjdou na jihovýchod a snad se přibližně po deseti kilometrech setkají s Morganem a jeho sousedy. Druzí dva budou sledovat stopu směrem na severozápad, a až urazí podobně dlouhou vzdálenost, setkají se s Gordonem, Hannou a Jensem. Cílem bylo, aby každá ze čtyř skupinek urazila přibližně deset kilometrů, takže pokud všechno vyjde podle plánu, měli by tělo najít během dvou tří hodin.

Do Vitvatnetu přijeli od jihu a zaparkovali před červenou budovou nádraží. Obec vzkvétala stejně jako spousta dalších malých vesniček ve Švédsku, dokonce sem zavedli

i železnici, a stejně jako spousta dalších se vylidnila, smrškla a ztratila opodstatnění, když železnice zmizela. Kdysi tu nechyběla pošta, misijní dům, kavárny, obchody, čerpací stanice a vlastní škola. Dnes tu nezbylo nic než jeden obchůdek a dva čerpací stojany.

Hanna vystoupila z auta. Nebyla ve Vitvatnetu poprvé, ale právě tak jako jindy tu ani dnes nezahlédla živou duši. Práce, vzdělání, nákupy, zábava, všechno se odehrávalo někde jinde. Gordon k ní došel a podal jí lahvičku repelentu. Na otevřeném prostranství před nádražní budovou žádní komáři nebyli, ale ve stínu mezi stromy to bude jiné.

Jens vzal svůj iPad, přešli koleje a na druhé straně vstoupili do lesa.

„Teď jsme na jejich trase,“ řekl Jens, když se po několika stech metrech zastavili. Tečka na obrazovce přesně na modré linii. „Musíme tudy,“ dodal a ukázal mezi stromy na jihovýchod.

Vydali se na cestu.

Jens se skloněnou hlavou a očima upřenýma na obrazovku. Hanna a Gordon, každý po jedné jeho ruce, pátrali pohledem po zemi pokryté spadnými větvemi a pod nimi měkkým mechem, brusinčím a borůvčím. Hanna myslela na Thomase. Proč mu nezavolala, když potřebovali víc lidí? Tohle by se mu líbilo, má rád rybaření, lov, pobyt v přírodě. Občas, když byly děti menší, chodívala s nimi, předstírala nadšení. Nechtěla na děti přenést svůj odpor k pohybu. Hrála, že se jí líbí sedět mezi komáry — kteří vždycky poštípali ji, Thomase nikdy — v nějakém přístřešku nebo na zamrzlém jezeře, pít vlažnou kávu z plastového kelímku a jíst obložené chleby.

To už je dávno.

Pokračovali v chůzi, pohled upřený na zem, skoro nemluví, Jens tu a tam poupravil směr. Koruny stromů zadržely většinu přímého slunce, ale přesto se v bezvětří lesa dělalo horko. Hanna si rozepnula dva horní knoflíčky košile

a ostražitě přelétla pohledem tam a zpátky. Přešli silnici do Bodtrásku a vnořili se mezi stromy na druhé straně. Hanna se ohnala po několika neodbytných mouchách, které okolo ní bzučely, svěžest, kterou cítila po sprše na stanici, byla tatam. Zpocená a udýchaná pokukovala po mužích. Jens se soustředil na obrazovku. Gordon vypadal naprosto bezstarostně.

Po necelé hodině, když podle Jense urazili přibližně čtyři kilometry, se ze země zvedlo několik černých krkavců, kteří zaslechli jejich kroky. Hanna věděla, že našli, co hledali, a to ještě dřív, než to uviděla.

„Zůstaňte tady,“ řekla Jensovi, zatímco s Gordonem pokračovali kupředu.

Pohřbené není to pravé slovo, tělo leželo jen zčásti skryté pod větvemi a mechem. Kdosi na ně položil několik nevelkých kamenů, aby větve držely na místě. Mrtvola spočívala na zádech, jedna ruka vyčnívala zpod větví. Chyběly na ní všechny prsty kromě palce a většina odhalené části těla byla potrhaná. Na první pohled to byly rány, které mohli způsobit vlci. Výš směrem k ramenům, na krku a boku, který nebyl pořádně zakrytý, viděli několik menších ran vyzobaných ptáky. Okolo těla bzučela hejna much. Když přistoupili blíž, do nosu je udeřil těžký sladký zápach. Vlastně by se neměli ničeho dotýkat, nebylo pochyb, že osoba, kterou našli, je mrtvá, a technikům se nehodí, aby místo poškodili, ale Gordon přesto přistoupil až k tělu a opatrně odstraňoval větve zakrývající tvář.

„Je to muž,“ konstatoval, když obličej dostatečně odhalil.

„Pokud to nebyli vlci s naprosto mimořádnými schopnostmi, pak ho rozhodně nezabili,“ kývla Hanna směrem k bídnému hrobu. „Vypadá to, že tu máme vraždu.“

„To jo, ale kdo ví, jestli to tak náhodou není lepší,“ poznamenal Gordon a o několik kroků ustoupil. „Musíme sem zavolat naše lidi. Vy víte, kde přesně jsme, že jo?“

Gordon se obrátil na Jense, který stál přesně tam, kde mu řekli. Celý bledý jen mlčky přikývl.

„Dejte mi souřadnice,“ požádal ho Gordon a vytáhl svůj mobil.

Hanna se rozhlédla. Od poslední cesty, kterou přešli, urazili jen několik set metrů. Měla by pokračovat nedaleko odtud napravo. Vydala se tím směrem.

Na lesní cestu narazila asi po minutě. Vlastně to byly jenom dvě vyjeté koleje a příkop, který bylo místy možné přejet autem. Hanna si otřela pot z čela a ohlédla se do lesa, odkud přišla. Pokud nebyl ten muž zavražděn na místě, kde ho našli, pokud sem tělo někdo přivezl, pak musel zastavit přibližně tam, kde ona teď stojí, nanejvýš o několik metrů vedle. Aniž přesně věděla, co hledá, vydala se podél příkopu.

Krvavé stopy? Něco, co pachateli upadlo? Možná otisky pneumatik.

Velké naděje si nedělala, země byla suchá a po několika týdnech bez deště i tvrdá. Ušla několik kroků po kraji cesty a prudce se zastavila. Sehnula se.

Střepy. Různých barev.

Průsvitně bílé, červené a žluté.

Potlačila nutkání je posbírat, ale byla si v podstatě jistá, že pocházejí z auta. Reflektor, brzdové světlo a blinkr. Což znamená poškození vpředu i vzadu.

Takže dvě auta.

Hanna sestoupila do příkopu. Když si dřepala u velkého kamene na kraji lesa, její kolena trochu zaprotestovala. Tmavomodrá barva na jedné hraně. Seškrábnutý lak. Nedalo se říct, jak dlouho už tam je, ale vzhledem k blízkosti rozbitého skla se dalo předpokládat, že spolu stopy souvisejí.

Vstala a rozhlédla se, jako by prázdná cesta mohla vyprávět o tom, co se tady stalo. Závan větru k ní z lesa zanesl útržky Gordonova rozhovoru s velitelem v Luleå. Věděla o sobě, že

občas dělá trochu unáhlené závěry, ale tentokrát si byla naprosto jistá.

Na tohle místo nikdo nepřišel, aby ukryl tělo.

Dvě auta se srazila, kdosi při tom zemřel a osoba z druhého vozu se rozhodla rychle se těla zbavit. Odtáhla ho do lesa, zakryla tak, aby nebylo od cesty vidět, a potom jela dál.

Hanna se zarazila. Obě auta byla pryč.

Pak museli být v jednom přinejmenším dva lidé. Nebo možná ne. I jedna osoba mohla nejprve odjet svým vozem, dojít nazpátek a odvézt auto oběti. Přitažené za vlasy, ale nemožné, na těchto liduprázdných cestách může kdokoli nerušeně provádět cokoli celé hodiny.

Hanna se přinutila uvědomit si, že jediné, co ví opravdu jistě, je to, že je tu mrtvý muž, jehož tělo někdo schoval tak, aby se nenašlo. Což by se dost možná stalo, pokud by se někdo jiný několik desítek kilometrů odtud nerozhodl otrávit dva vlky.

KATJA ČEKALA.

V čekání byla vážně dobrá.

Strávila jím velkou část svého dětství. Vštěpovali jí, že trpělivost je klíčem k úspěchu. Věděla, že jiní lidé — aby přiměli čas ubíhat rychleji — se snaží nemyslet vůbec na nic. Mít prázdnou hlavu, ponořit se jen sami do sebe.

Ona ne. Příliš rychle ji to přestalo bavit.

A tak se po cizím bytě procházela. Dva pokoje a kuchyň v sedmém poschodí z jedenácti na kraji Petrohradu. Už byla v malé ložnici, seděla na obyčejné posteli s háčkovaným přehozem a dvěma ozdobnými polštářky, zvědavě si prohlédla několik předmětů v nočním stolku, které jí napověděly, že byt obývá věřící žena, která na čtení potřebuje brýle a zjevně nevede žádný sexuální život.

Na komodě stála fotografie muže, kterého znala.

Stanislav Kuzněcov.

Před toaletním zrcadlem leželo také několik obyčejnějších líčidel. Bezmyšlenkovitě je srovnala podle velikosti — zvlášť kulaté, zvlášť hranaté, tři rtěnky podle barev, od nejsvětější po nejtmaší —, zatímco se dívala z okna na další jedenáctipatrové domy obklopující vnitřní dvůr, na němž bylo příliš málo stromů a příliš málo zeleně, než aby člověka přilákaly, pokud necítil nutnost vzít své děti na chátrající hřiště uprostřed.

Prádlo, punčochy, nátělníky, kapesníky, šály a šátky ve dvou zásuvkách komody. Katja strávila několik minut tím, že je skládala a rovnala do úhledných komínků. Potom otevřela šatní skříň.

Šaty, halenky, sukně.

Od každého jen pár kousků. Rychle ramínka přerovnála tak, aby různé druhy oděvů visely vedle sebe, zleva doprava: halenky, sukně, šaty. Naposledy přelétla pohledem nicneříkající obrázky na stěnách, vyšla z ložnice a přešla do obývacího pokoje.

Trojmístná pohovka, jednoznačně z devadesátých let, a před ní špinavý konferenční stolek. Pod stolkem koberec s vysokým vlasem. Ošoupané křeslo. Všechno namířené k televizi na stěně obklopené tmavou knihovnou, ve které bylo právě tolik fotoalb jako knih a také další zarámované fotografie, pravděpodobně členů rodiny a příbuzných.

Katja vzala jedno z alb do ruky a posadila se do křesla. Odhadla, že fotografie pocházejí z konce sedmdesátých let, protože chlapci, který musel být Stanislav, bylo asi šest let. Téměř na všech záběrech byli on a jeho starší sestra, někdy spolu s mužem — předpokládala, že je to jejich otec, o němž věděla, že zahynul před osmi roky při autonehodě. Na jednom ze snímků stál ve dveřích jakési malé chatky na venkově, mhouřil oči do sluníčka, zastiňoval si tvář a široce se usmíval.

Bez varování se jí v paměti vynořil obrázek muže, kterého několik let nazývala svým otcem. I on stál ve dveřích, ale neusmíval se a rozhodně nesvítilo slunce.

Okamžitě myšlenku vytěsnila, zaklapla album, vstala a vrátila je do poličky. Potom přistoupila k oknu. Hluk hustého provozu na ulici Afonskaja k ní doléhal jenom jako vzdálený šum. Strčila prst do jediného květináče na okenním parapetu, řekla si, že by potřeboval zalít, odešla z pokoje a přešla do koupelny. Šedá tapeta a linoleum v trošku světlejším odstínu. Šest bílých kachlů tvořících obdélník nad umyvadlem. Hluboká, ale krátká litinová vana na kovových nohách ve tvaru zdobených zvířecích tlap a se závěsem s andělíčky.

Na okamžik byla zpátky ve velkém sále.

Řada dvanácti van s vodou o teplotě čtyř stupňů.

Obrátila se ke koupelnové skříňce nad umyvadlem. Než ji otevřela, zahlédla v zrcadle svůj odraz. Černé vlasy v krátkém pázecím sestřihu, výrazné obočí nad hnědýma očima, vystouplé lícní kosti, rovný nos, plné rty. Jako vždy nenalícená, pokud práce nevyžadovala opak. Věděla, že ji lidé považují za krásnou, a pomáhalo jí to, snáze tak pronikla blíž. Zejména k mužům. Ale během let přišla na to, že vůči krásným lidem jsou otevřenější a vstřícnější všichni, bez ohledu na pohlaví.

Ve skříňce byl nepořádek. Zavřela záchodovou mísu, začala věci vytahovat a pokládala je na poklop toalety. Náplasti, zubní pasta, zubní nit, nosní sprej, deodorant, pleťový krém, pilníček na nehty, škrabka na paty, sponky do vlasů, několikery klipsové náušnice, koupelová sůl, papírové kapesníčky, léky na předpis i bez předpisu. Stále nic, co by naznačovalo, že žena, jejíž koupelnovou skříňku právě vyprazdňuje, je jakkoli sexuálně aktivní. Soudě podle jedné z tubiček, které teď ležely na toaletní míse, trpí nebo trpěla poševní kvasinkovou infekcí.

Když byla skříňka prázdná, Katja ji několika kousky toaletního papíru vytřela a potom věci systematicky naskládala nazpátek. Rozdělila je při tom do čtyř základních skupin: léky, péče o tělo, péče o vlasy, ostatní.

Spokojená s tím, jak strávila posledních dvacet minut, přešla do malé kuchyně. Mohla by si dát něco k jídlu, napadlo ji a otevřela ledničku. Vytáhla máslo, sýr, vajíčka a pivo. Zatímco se vejce na sporáku vařila, otevírala světle zelené skříňky a hledala chléb, nádobí a příbory. Když všechno objevila, prostřela si na malém stolku u okna. Noviny, pro něž Kuzněcov psal, ležely v proutěném košíku na podlaze. Zvedla je a položila vedle talířku, který si připravila. Když byla vajíčka hotová, zchladila je ve studené vodě a položila kastrůlek na podložku.

Pak se posadila, začala jíst a přitom si četla. Napadlo ji, že by bylo příjemné pustit si nějakou hudbu, rozhlédla se po

rádiu nebo něčem podobném. Nic nenašla a možná to tak bylo lepší. Kdyby se z bytu ozývala hudba, až přijdou, třeba by něco začali tušit. Ale nepředpokládala, že to bude dřív než za několik hodin.

Takže čekala.

V čekání byla vážně dobrá.

ZBYTEK ODPOLEDNE prostě utekl.

Hanna se na místo nálezu vrátila, právě když Gordon ukončil hovor.

„Co říká Luleå?“

„Vzali si to z kriminálky.“

Nic nečekaného. Na ukryté tělo se pohlíží jako na vraždu, dokud se neprokáže opak, a vraždy končí v Luleå.

„A kdo z nich?“

„Erixon.“

Erixon s „x“. Křestním jménem Alexander. Obvykle se mu říkalo jednoduše Iksko. Hanna ho znala. Zнала a měla ho ráda. Vedl vyšetřování mnoha dalších případů, které se během let objevily. Naposledy vloni na jaře, když vylovili mrtvolu na severu v Kukkolaforsenu.

Pověděla Gordonovi, co našla dole na cestě a že tu nejspíš byla dvě auta, jedno z nich modré. Naslouchal a přikývl. Potom ji požádal, aby zašla do Vitvatnetu pro auto.

„Vezmi ho s sebou,“ řekl a kývl k Jensovi, který nečinně postával u vyvráceného stromu o kus dál.

„Musím?“

„Jo.“

„Pojďte,“ mávla na Jense a vyrazili stejnou cestou, po které přišli, zatímco Gordon začal obvolávat ostatní, aby jim řekl, že můžou přestat hledat a vrátit se.

O tři čtvrtě hodiny později Hanna zaparkovala sice blíž, ale ještě stále kus cesty od místa nálezu. Jens musel počkat v autě, zatímco Hanna s Gordonem společně páskou uzavírali